UZNESENIE SÚDU PRVÉHO STUPŇA (siedma komora)

z 2. júna 2009 *

Vo veci T-47/03 DEP,

Jose Maria Sison, bydliskom v Utrechte (Holandsko), v zastúpení: J. Fermon, A. Comte, H. Schultz a D. Gürses, advokáti,

žalobca,

proti

Rade Európskej únie, v zastúpení: M. Vitsentzatos a M. Bishop, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

* Jazyk konania: angličtina.

ktorej predmetom je návrh na určenie výšky trov konania, ktoré má Rada nahradiť žalobcovi na základe rozsudku Súdu prvého stupňa z 11. júla 2007, Sison/Rada (T-47/03, neuverejnený v Zbierke),

SÚD PRVÉHO STUPŇA EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV (siedma komora),

v zložení: predseda komory N. J. Forwood (spravodajca), sudcovia D. Šváby a E. Moavero Milanesi,

tajomník: E. Coulon,

vydal toto

Uznesenie

Skutkový stav, konanie a návrhy účastníkov konania

1 Žalobca, J. M. Sison, návrhom doručeným do kancelárie Súdu prvého stupňa 6. februára 2003 podal žalobu, ktorej pôvodným predmetom bol na jednej strane návrh na čiastočné zrušenie rozhodnutia Rady 2002/974/ES z 12. decembra 2002, ktorým sa

vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu a ktorým sa zrušuje rozhodnutie 2002/848/ES [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 337, s. 85), a na strane druhej návrh na náhradu škody.

2 Samostatným podaním doručeným do kancelárie Súdneho dvora 28. februára 2003 žalobca podal návrh na nariadenie predbežného opatrenia smerujúci predovšetkým k odloženiu výkonu rozhodnutia 2002/974. Predseda Súdu prvého stupňa uznesením z 15. mája 2003 zamietol predmetný návrh z dôvodu nesplnenia podmienky naliehavosti a uviedol, že o trovách konania sa rozhodne v rozsudku vo veci samej.

3 Uzneseniami zo 16. júla a z 22. októbra 2003 predseda druhej komory Súdu prvého stupňa povolil vstup Holandského kráľovstva a Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska ako vedľajších účastníkov do konania na podporu návrhov Rady na jednej strane a Negotiating Panel of the National Democratic Front of the Philippines, ako aj L. Jalandoni, F. Agcaoili a M. C. Ledesma (ďalej len „Negotiating Panel a jeho členovia“) na podporu návrhov žalobcu na strane druhej.

4 Keďže pôvodne touto žalobou napadnutý akt bol v priebehu konania zrušený a viackrát nahradený aktmi, prostredníctvom ktorých sa naďalej pokračovalo v zmrazovaní finančných prostriedkov žalobcu, ktorému bolo povolené preformulovať svoje návrhy tak, aby smerovali proti vyššie uvedeným aktom, Súd prvého stupňa rozsudkom z 11. júla 2007, Sison/Rada (T-47/03, neuverejnený v Zbierke, ďalej len „rozsudok Sison“):

— zrušil rozhodnutie Rady 2006/379/ES z 29. mája 2006, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach

zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu a ktorým sa zrušuje rozhodnutie 2005/930/ES (Ú. v. EÚ L 144, s. 21) v rozsahu, v akom sa týkalo žalobcu,

— zamietol návrh na náhradu škody,

— zaviazal Radu na náhradu jej vlastných trov konania, trov konania žalobcu a takisto trov konania spojených s konaním o nariadení predbežného opatrenia.

5 Listom z 3. marca 2008 žalobca zaslal Rade podrobný zoznam trov konania, ktoré vynaložil na účely konania vo veci samej a konania o nariadení predbežného opatrenia, ktorých celková suma predstavovala podľa žalobcu 109 009,35 eura.

6 Listom zo 4. júla 2008 Rada spochybnila túto sumu a navrhla uhradiť sumu 45 000 eur zodpovedajúcu trovám konania, ktoré sa nahrádzajú. Rada sa v tomto zmysle odvolala na uznesenie Súdu prvého stupňa z 15. januára 2008, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Rada (T-228/02 DEP, neuverejnené v Zbierke, ďalej len „uznesenie OMPI").

7 Listom zo 7. júla 2008 žalobca vyjadril svoj nesúhlas s výškou trov konania, ktorú navrhla Rada, a vyzval ju, aby predložila „primeranejšiu“ ponuku.

8 Listom z 21. októbra 2008 Rada prejavila vôľu zaplatiť žalobcovi celkovú sumu 50 000 eur.

9 Keďže medzi stranami nedošlo k dohode o výške trov konania, ktoré sa nahrádzajú, žalobca prostredníctvom žaloby doručenej do kancelárie Súdu prvého stupňa 1. decembra 2008 podal v zmysle článku 92 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa návrh na určenie výšky trov konania.

10 Vyjadrením podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 26. januára 2009 Rada predložila svoje pripomienky k tomuto návrhu.

11 Žalobca navrhuje, aby Súd prvého stupňa zaviazal Radu jednak na náhradu sumy 109 009,35 eura zvýšenej o úrok z omeškania 7 % ročne od 3. marca 2008 až do úplného zaplatenia z dôvodu trov konania, ktoré vynaložil na účely konania vo veci samej a konania o nariadení predbežného opatrenia, ako aj sumy 2 000 eur z dôvodu trov konania, ktoré vynaložil v tomto konaní.

12 Rada žiada Súd prvého stupňa, aby stanovil celkovú výšku trov konania, ktoré sa nahrádzajú, najviac na 30 300 eur.

Právny stav

Tvrdenia účastníkov konania

13 Žalobca na jednej strane odkazuje na svoj list Rade z 3. marca 2008, ku ktorému bol priložený podrobný zoznam celkových trov konania, ktoré vynaložil, vrátane odmeny advokáta a nákladov na prepisovanie a fotokópie, cestovných nákladov a nákladov na kuriérsku službu, fax a telefón. Žalobca uvádza, že všetky náklady boli nevyhnutné na jeho obranu a primerane vypočítané. Rada v tejto súvislosti nevzniesla žiadnu námietku.

14 Žalobca na druhej strane odkazuje na svoj list Rade zo 7. júla 2008 v rozsahu, v akom v ňom zdôrazňuje niektoré rozdiely medzi týmto konaním a konaním, v ktorom bolo rozhodnuté uznesením OMPI (ďalej len „vec OMPI“).

15 Po prvé Súd prvého stupňa nestanovil vo veci OMPI celkovú výšku trov konania, ktoré sa nahrádzajú, na 40 000 eur, ale na 50 000 eur, hoci Rada bola povinná znášať len štyri pätiny tejto sumy. Rada by však v predmetnej veci mala byť zaviazaná na náhradu všetkých trov konania.

16 Po druhé vo veci OMPI Súd prvého stupňa stanovil výšku nákladov a ďalších výdavkov na 2 500 eur *ex aequo et bono* bez toho, aby mu bol predložený podrobný zoznam týchto výdavkov. Žalobca však v tomto prípade riadne odôvodnil požadovanú sumu 11 509,35 eura.

17 Po tretie trovy konania o nariadení predbežného opatrenia sa na rozdiel od Radou navrhnutých 5 000 eur zvýšili na 7 500 eur.

18 Po štvrté v tomto prípade bolo nevyhnutné nadviazať spoluprácu s advokátmi na Filipínach, a to najmä s cieľom vyhľadať dôkazy potrebné na obranu žalobcu.

19 Po piate Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska vstúpilo vo veci OMPI do konania ako jediný vedľajší účastník, zatiaľ čo v tomto konaní nielen tento členský štát, ale aj Holandské kráľovstvo a Negotiating Panel a jeho členovia vstúpili do konania ako vedľajší účastníci. Navyše poslední dvaja uvedení vedľajší účastníci vystupovali v konaní veľmi aktívne.

20 Po šieste vo veci OMPI Súd prvého stupňa uviedol (bod 66 jeho uznesenia), že žaloba mala len 19 strán, z ktorých viac ako polovica pozostávala z nenáležitých úvah. Podľa žalobcu sa táto kritika netýkala tohto konania, v ktorom došlo k zmene argumentácie.

21 Žalobca v každom prípade uvádza, že vzhľadom na absenciu akéhokoľvek konkrétneho spochybnenia podrobného zoznamu trov konania vynaložených žalobcom analógia medzi týmto konaním a vecou OMPI nemôže byť považovaná za rozhodujúci argument.

22 Žalobca sa navyše domnieva, že Súd prvého stupňa by mal zaviazať Radu na úhradu úroku z omeškania 7 % ročne od 3. marca 2008 až do úplného zaplatenia.

23 Žalobca tvrdí, že tento návrh je dôsledkom neprimeraného konania Rady, ktoré viedlo k tomu, že dodatočné trovy konania by mali byť stanovené *ex aequo et bono* na 2 000 eur.

24 Rada tvrdí, že žalobcom požadované trovy konania sú vo vzťahu k trovám konania priznaným Súdom prvého stupňa vo veci OMPI prehnané.

25 Rada predovšetkým spochybňuje údajné rozdiely medzi týmto konaním a vecou OMPI a práve naopak uvádza, že v konaní vo veci samej museli advokáti žalobcu vykonať objektívne rovnaký rozsah práce, ako vykonali advokáti žalobkyne vo veci OMPI. V súvislosti s konaním o nariadení predbežného opatrenia Rada uvádza, že v konaní o nariadení predbežného opatrenia a v konaní vo veci samej došlo vo zvýšenej miere k opakovaniu argumentov. Z toho vyplýva, že trovy tohto konania by mali byť pomerne nižšie a nemali by prekročiť sumu 5 000 eur.

26 V súvislosti so sadzbou odmien advokátov uplatnenou v tomto prípade Rada uvádza, že žalobcovi advokáti uplatňovali v skutočnosti hodinovú sadzbu vo výške 150 eur. V tomto prípade by sa malo vychádzať práve z tejto hodinovej sadzby, a nie z hodinovej sadzby vo výške 250 eur, ktorá bola považovaná za primeranú vo veci OMPI.

27 V súvislosti s nákladmi a ďalšími výdavkami Rada nakoniec uviedla, že by nemali prekročiť sumu 2 500 eur, ktorá bola stanovená Súdom prvého stupňa vo veci OMPI.

28 Vzhľadom na uvedené úvahy sa Rada domnieva, že celkové trovy konania, ktoré sa nahrádzajú, by mali byť stanovené na 30 000 eur na základe tohto výpočtu:

— konanie vo veci samej: (190 hodín x 150 eur = 28 500 eur) – 1/5 = 22 800 eur,

— konanie o nariadení predbežného opatrenia: 5 000 eur,

— náklady a ďalšie výdavky: 2 500 eur.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

29 Podľa článku 92 ods. 1 rokovacieho poriadku:

„O námietke ohľadom trov konania rozhodne Súd prvého stupňa uznesením, proti ktorému nemožno podať opravný prostriedok, a to na návrh účastníka konania, po predložení pripomienok druhého účastníka konania.“

30 Podľa článku 91 písm. b) rokovacieho poriadku sa za trovy konania, ktoré sa nahrádzajú, považujú „nutné výdavky, ktoré vznikli účastníkom v súvislosti s konaním, najmä cestovné náklady a výdavky spojené s pobytom a odmena splnomocneného zástupcu, poradcu alebo advokáta“. Z tohto ustanovenia vyplýva, že trovy konania, ktoré sa nahrádzajú, sa obmedzujú jednak na tie, ktoré vznikli v súvislosti s konaním pred Súdom prvého stupňa, ako aj na tie, ktoré boli v tejto súvislosti nutné (pozri uznesenie Súdu prvého stupňa z 28. júna 2004, Airtours/Komisia, T-342/99 DEP, Zb. s. II-1785, bod 13 a tam citovanú judikatúru).

31 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že súd Spoločenstva nie je oprávnený určovať odmeny, ktoré majú účastníci konania zaplatiť svojim vlastným advokátom, ale stanoviť sumu, do akej výšky môžu byť tieto odmeny nahradené účastníkom konania povinným na náhradu trov konania. Pri rozhodovaní o návrhu na určenie výšky trov konania neberie Súd prvého stupňa do úvahy vnútroštátnu tarifu, ktorá stanovuje odmeny advokátov, ani prípadnú dohodu uzatvorenú v tomto ohľade medzi dotknutým účastníkom konania a jeho splnomocnenými zástupcami alebo poradcami (pozri uznesenie Airtours/Komisia, už citované, bod 17 a tam citovanú judikatúru).

32 Takisto z ustálenej judikatúry vyplýva, že pri neexistencii ustanovení Spoločenstva upravujúcich tarify musí Súd prvého stupňa voľne posúdiť predmetné údaje pri zohľadnení predmetu a povahy sporu, jeho významu z hľadiska práva Spoločenstva, ako aj zložitosti veci, rozsahu práce, aký si mohlo sporové konanie vyžadovať od zúčastnených splnomocnených zástupcov alebo poradcov, a ekonomických záujmov, ktoré spor predstavoval pre účastníkov konania (pozri uznesenie Airtours/Komisia, už citované, bod 18 a tam citovanú judikatúru).

33 Výšku trov konania, ktoré sa v tejto veci nahrádzajú, treba teda posúdiť na základe uvedených skutočností.

34 V tejto súvislosti je potrebné na úvod konštatovať, že tento prípad úzko súvisí s vecou OMPI, keďže účastníkov konania v oboch sporoch spájali ekonomické záujmy (uznesenie OMPI, bod 51), predmet a povaha sporu, jeho význam z hľadiska práva Spoločenstva alebo zložitosť každého z prípadov (uznesenie OMPI, body 52, 53, 55 a 58). Viacero právnych dôvodov, o ktorých rozhodol Súd prvého stupňa, bolo spoločných s odôvodneniami uvedenými v rozsudku Sison a s odôvodneniami v rozsudku Súdu prvého stupňa z 12. decembra 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Rada (T-228/02, Zb. s. II-4665), ktorý bol vyhlásený vo veci OMPI. Navyše žalobca sa nemôže odvolávať na precedens v podobe posledného rozsudku vyhláseného skoro šesť mesiacov po uskutočnení pojednávania v rámci tohto konania.

35 Na posúdenie trov konania, ktoré sa v tomto konaní nahrádzajú, sa zdá byť vhodnejšie, aby vec OMPI uvedená vyššie slúžila ako referenčný rámec.

36 Pokiaľ ide o rozsah práce spočívajúcej v poskytovaní právneho poradenstva v prospech žalobcu, ktorý mohol byť spôsobený konaním, z podrobného zoznamu trov konania priloženého v liste z 3. marca 2008 adresovanom Rade vyplýva, že celkový počet odpracovaných hodín, za ktoré sa požaduje náhrada s jednotnou hodinovou sadzbou 150 eur, je 650 (553 hodín poskytovania právnych služieb, ku ktorým sa pripočítava 97 hodín právneho poradenstva s filipínskymi advokátmi žalobcu).

37 Napriek tomu, že tieto hodiny práce sa zdajú byť z účtovného hľadiska riadne odôvodnené, súdu Spoločenstva prináleží zohľadniť najmä celkový počet hodín práce, ktorý mohol byť na účely konania objektívne potrebný, bez ohľadu na počet advokátov, medzi ktorých mohlo byť poskytovanie služieb rozdelené (pozri uznesenie OMPI, bod 59 a tam uvedenú judikatúru).

38 V tejto súvislosti je vhodné pripomenúť, že novosť a dôležitosť položených právnych otázok a ekonomický záujem na spore preukazujú, že žalobcovi advokáti v tejto súvislosti vynaložili veľké úsilie (uznesenie OMPI, bod 60).

39 Napriek vysvetleniam poskytnutým účastníkmi konania Súd prvého stupňa nemôže považovať sumu 97 500 eur zodpovedajúcu 650 hodinám práce advokátov za objektívne nevyhnutnú na účely konania, ktoré pred ním prebehlo.

40 V prvom rade, ak z predchádzajúcich úvah vyplýva, že spor si mohol vyžiadať od žalobcových advokátov značné množstvo práce, celkový počet hodín práce, za ktorú sa požaduje náhrada, sa zdá byť na prvý pohľad príliš vysoký v porovnaní s počtom hodín práce, ktorý sa považoval za primeraný vo veci OMPI.

41 V uznesení OMPI (bod 70) Súd prvého stupňa dospel k záveru, že na účely výpočtu nevyhnutných odmien vynaložených žalobkyňou v konaní si spor objektívne vyžiadal počas písomnej časti konania 150 hodín práce skúseného advokáta, odôvodnene odmeneného hodinovou sadzbou 250 eur, a počas ústnej časti konania 40 hodín práce toho istého advokáta.

42 Navyše treba uviesť, že týchto 190 hodín práce sa týkalo celej žaloby vrátane návrhu na zrušenie spoločného stanoviska a návrhu na náhradu škody, ktoré boli zamietnuté ako

neprípustné, čo viedlo k tomu, že Rada bola zaviazaná na náhradu len štyroch pätín trov konania žalobkyne.

43 V druhom rade žalobcom uvedené rozdiely medzi týmto konaním a vecou OMPI nie sú také, že by Súd prvého stupňa na základe nich dospel v prejednávanej veci k významne odlišnému posúdeniu.

44 Po prvé, pokiaľ ide o prácu navyše, ktorú si v prejednávanej veci vyžiadalo konanie o nariadení predbežného opatrenia, jej ohodnotenie žalobcom na 50 hodín (za dodatočnú odmenu 7 500 eur) sa zdá byť príliš vysoké vzhľadom na značné opakovanie argumentov v tomto konaní a v konaní vo veci samej, na ktoré poukázala Rada a ktoré bolo potvrdené porovnaním príslušných návrhov.

45 Po druhé, pokiaľ ide o potrebu, aby v prejednávanej veci žalobca využil služby zahraničných advokátov, v tomto prípade filipínskych, Rada správne uvádza, že vo veci OMPI musela žalobkyňa využiť aj služby anglických advokátov, aby bolo zohľadnené konanie v Spojenom kráľovstve, ktorého predmetom bolo OMPI.

46 Po tretie, pokiaľ ide o vyšší počet vedľajších účastníkov konania v tomto konaní a ich aktívnu účasť na ňom, Rada tiež správne uvádza, že žalobca na jednej strane odpovedal na vyjadrenia Holandska a Spojeného kráľovstva ako vedľajších účastníkov konania, pričom použil tie isté stručné písomné pripomienky odkazujúce na rovnaké argumenty, a na druhej strane sa v týchto pripomienkach obmedzil na to, aby bol na podporu svojich záverov ako vedľajší účastník konania schválený Negotiating Panel a jeho členovia.

47 Po štvrté, pokiaľ ide o rozsahové, alebo dokonca kvalitatívne rozdiely medzi písomnosťami žalobcu v tomto konaní a žalobkyne vo veci OMPI (pozri v tejto súvislosti uznesenie OMPI, bod 66), je pravda, že v tomto konaní bol návrh na začatie konania podrobnejší ako vo veci OMPI. Ďalšie písomné úkony boli však porovnateľného rozsahu a povahy a v oboch konaniach sa vyskytli podobné prekážky v konaní, či už v priebehu písomnej, alebo ústnej časti konania.

48 V treťom rade, ak je pravda, že hodinová odmena 150 eur, ktorej uplatnenie požaduje žalobca, sa zdá byť primeraná v porovnaní s hodinovými odmenami vo výške 200, 300 a 500 eur požadovanými žalobkyňou vo veci OMPI (uznesenie OMPI, bod 64), nemení to nič na tom, že táto odmena môže byť považovaná za primeranú na účely poskytnutia odmeny za služby kompetentného a skúseného odborníka, ktorý je schopný pracovať efektívnym a rýchlym spôsobom. Tento rozdiel v sadzbe bude však zohľadnený pri posúdení celkového počtu odpracovaných hodín nevyhnutných na účely konania vo veci samej.

49 Vzhľadom na všetko predchádzajúce je na účely výpočtu nevyhnutných odmien, ktoré vynaložil žalobca z dôvodu hlavného konania a konania o nariadení predbežného opatrenia, vhodné zobrať do úvahy skutočnosť, že spor si počas písomnej časti konania objektívne vyžiadal 160 hodín práce skúseného advokáta, ktorého odmena pri uplatnení v súčasnosti používanej hodinovej sadzby 150 eur, ktorú Súd prvého stupňa v tomto konaní považuje za primeranú, musí byť stanovená na 24 000 eur (150 vynásobené 160). Navyše je možné sa domnievať, že počas ústnej časti si spor vyžiadal 50 hodín práce toho istého advokáta, a preto jeho odmena by mala byť stanovená na 7 500 eur.

50 K týmto sumám treba pripočítať náklady a ďalšie výdavky, o ktorých Rada tvrdí, že by nemali prekročiť sumu 2 500 eur stanovenú *ex aequo et bono* Súdom prvého stupňa vo veci OMPI, ktorá však podľa podrobného zoznamu priloženého k listu žalobcu z 3. marca 2008 predstavuje sumu 11 509,35 eura.

51 V tejto súvislosti sa Súd prvého stupňa domnieva, že za trovy konania, ktoré sa nahrádzajú, by sa mali považovať aj všetky náklady na prepisovanie, fotokópie, kuriérsku službu, fax a telefón v prípade, že sa zdajú byť riadne odôvodnené uvedeným zoznamom a primerane ohodnotené.

52 Naopak, je potrebné odpočítať cestovné náklady spočívajúce v deviatich cestách žalobcových advokátov z Bruselu do Utrechtu v hodnote 1 620 eur, v dvoch cestách žalobcu z Utrechtu do Luxemburgu v hodnote 760 eur a v jednej ceste žalobcových advokátov z Bruselu do Luxemburgu v hodnote 218 eur. Náklady na cestu vynaložené advokátom na to, aby sa osobne stretol s klientom v mieste jeho bydliska (pozri v tomto zmysle uznesenie Súdneho dvora z 15. marca 1994, ENU/Komisia, C-107/91 DEP, neuverejnené v Zbierke, bod 23), náklady vynaložené žalobcom na to, aby sa osobne zúčastnil na pojednávaní v Luxemburgu, bez toho, aby si jeho prítomnosť vyžiadal Súd prvého stupňa alebo okolnosti (pozri v tomto zmysle uznesenia Súdneho dvora zo 17. septembra 1981, Oberthür/Komisia, 24/79 DEP, Zb. s. 2229, body 2 a 3, a zo 16. decembra 1999, Hüls/Komisia, C-137/92 DEP, neuverejnené v Zbierke, body 21 a 22; uznesenie Súdu prvého stupňa z 8. júla 1998, Branco/Komisia, T-85/94 DEP a T-85/94 OP-DEP, Zb. s. II-2667), ani náklady vynaložené advokátom jedného z účastníkov konania po ukončení ústnej časti konania najmä z dôvodu osobnej účasti na vynesení rozsudku Súdu prvého stupňa v Luxemburgu (pozri v tomto zmysle uznesenie Súdneho dvora zo 6. januára 2004, Mulder a i./Rada a Komisia, C-104/89 DEP, Zb. s. I-1, body 48 až 50) by nemali byť v zásade považované za nevyhnutné na účely konania.

53 Celková suma nákladov a ďalších výdavkov, ktoré sa nahrádzajú, je preto 8 911,35 eura.

54 Vzhľadom na uvedené je spravodlivým posúdením trov konania, ktoré sa nahrádzajú, stanovenie ich výšky na 41 000 eur.

55 Keďže táto suma zohľadňuje všetky okolnosti prípadu až do chvíle vydania tohto uznesenia, nie je opodstatnené rozhodnúť oddelene o nákladoch vynaložených na účely tohto konania (pozri v tomto zmysle uznesenie Mulder a i./Rada a Komisia, už citované, bod 87) ani o žiadosti o vyplatenie úrokov z omeškania (uznesenia Súdneho dvora ENU/Komisia, už citované, bod 26, a zo 6. novembra 1996, Preussag Stahl/Komisia, C-220/91 P-DEP, neuverejnené v Zbierke, bod 11; uznesenie Súdu prvého stupňa z 10. februára 2009, Centeno Mediavilla a i./Komisia, T-58/05 DEP, neuverejnené v Zbierke, bod 43).

56 Preto vzhľadom na výsledok tohto konania nie je vhodné zvýšiť sumu trov konania, ktoré sa nahrádzajú, o náklady vynaložené na prebiehajúce konanie o určení výšky trov konania (pozri v tomto zmysle uznesenie Mulder a i./Rada a Komisia, už citované, bod 88).

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (siedma komora)

nariadil:

Celková suma trov konania, ktoré Rada Európskej únie nahradí Josemu Mariovi Sisonovi, sa stanovuje na 41 000 eur.

V Luxemburgu 2. júna 2009

Tajomník — Predseda

E. Coulon — N. J. Forwood